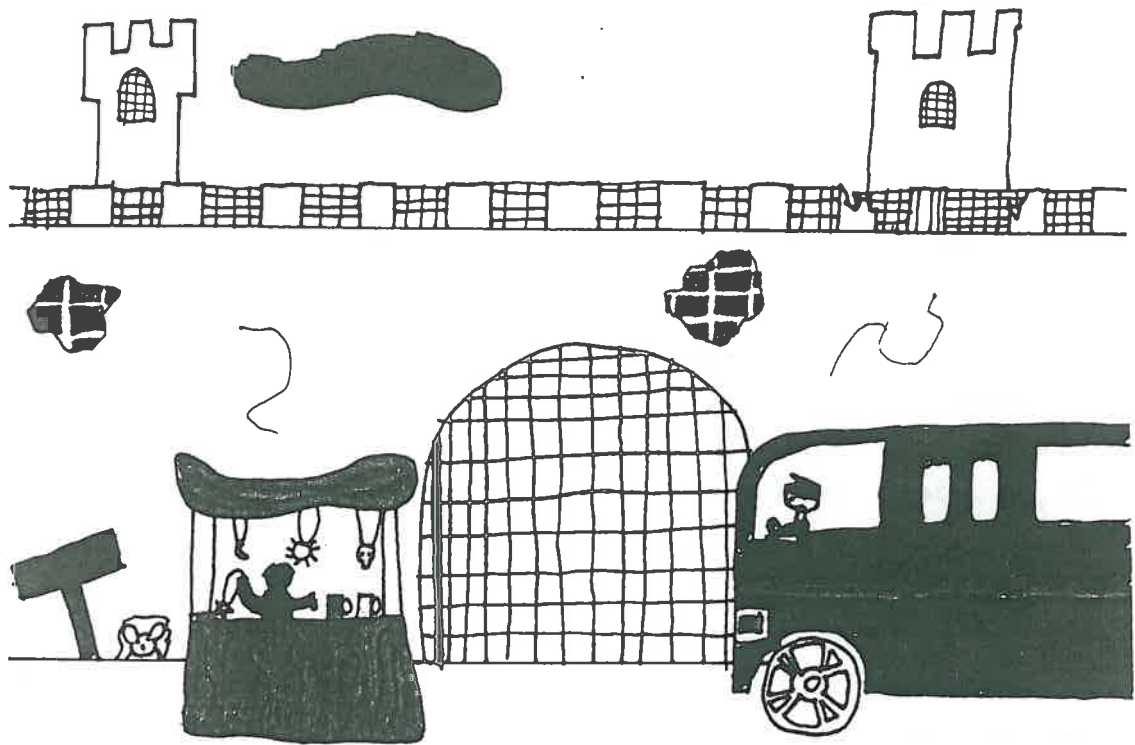

*Školní časopis sestaven z prací žáků ZŠ Vidče
květen 1999*

O. Heryán, 6.tř.

Sedmiráček

Za devatero skalami a za devatero hrady žil byl jeden dráček, který se jmenoval Sedmiráček; protože když si kýchl, tak z něho vyšlo sedm obrovských mraků. Jednou dostal drak rýmu. To vám bylo nadělení! Když drak dostane rýmu, je to pohroma za všechny pohromy. Nad královstvím bylo mračno, že ani slunce nebylo vidět, rostliny uvařaly a lidé hynuli. Až dostal princ z toho království nápad. Uvaří drakovi obrovský kotel čaje z lipového květu, drak usne a ani nekýchne. Protože v tom království nerostly lípy, poslal posly, aby lipové květy přinesli. Potom uvařili drakovi čaj, ten ho vypil a usnul nato tata.

Znovu bylo v království veselo. A pokud se drak nevzbudil a neodletěl pryč, tak tam leží dodnes.

P. Urbánek, 4.tř.

O čarodějnicí

Byla jednou jedna čarodějnice a ta se jmenovala Hura Mura.

Jak vypadala? Nos jako bambule, pusa velká a v ní zuby jako hrábě, vlasy rozcuchané, oči zelené a svítivé jako kočka. No, co vám budu říkat, na první pohled čarodějnice. Bydlela ve staré chatrči uprostřed lesa.

Jednoho dne zlomila své koště, a proto se vypravila do města na trh koupit nové. Nediňte se, že po ní všichni koukali, otáčeli se a posmívali se jí. Konečně se jí podařilo dostat před krám, kde prodávali košťata. Ale když obchodník Metlička spatřil tuto podivnou osobu, nechtěl koště prodat. Jeho zboží je jen pro slušné a poctivé lidi.

Čarodějnice Hura Mura se rozzuřila a zvolala: "Musu ruku, huja pes, košťátko, mě domů nes!" Vtom okamžiku se koště vzneslo, čarodějnice nasedla a řekla: "Metličko, když jsi nechtěl koště prodat, tak si ho vezmu sama a bez placení."

Poté odletěla do své chatrče uprostřed lesa.

H. Macečková, 4. tř.

J. Kadlubiec, 4. tř.

Bobík

U babičky a dědečka v Zubří mají psa Bobíka. Je to rezavě hnědý chundelatý pes, a přestože není čistokrevný, je velice chytrý. Když někdo přijde na návštěvu, Bobík přiběhne ke dveřím a přinese hostu papuče. Bobíka mám rád, když jsem v Zubří, tak si s ním hraji.

Jednou o prázdninách jsme v neděli jeli do Zubří k babičce a dědečkovi. Bylo velice pěkné počasí, a tak jsme byli venku na zahradě. Učili jsme Bobíka aportovat, sedal a lehat si na daný povel.

Za chvíli ale začal Bobík skákat po záhonech, a proto ho babička zavřela na balkon, který se v té době opravoval a neměl zábradlí.

Bobík tam skákal, kňučel a chtěl se za námi všemožně dostat. Zapomněl, že na balkoně není zábradlí. A skočil dolů. Naštěstí měl dědeček pod balkonem hromadu písku, a tak se Bobíkovi nic nestalo. Vyskočil, vytřepal si písek z kožichu a vesele běžel za námi.

Měli jsme velkou radost, že se mu nic nestalo. Potom jsme si s ním celý den na zahradě hráli.

P. Koleček, 6.tř.

Prasátko

Máme doma prasátko,
říkáme mu Čuňátko.
Chodí v chlívků sem a tam,
to si dneska pochutnám.
A když přijde svačina,
to bude zas hostina.
Rypáček si omočí
a vesele poskočí.
Potom sedí, smutně kouká.
Kdyby tu tak byla louka!
Pak si lehne do slámy
a sní, že je u mámy.

M. Přibyllová, 2.tř.

P. Fryšarová, 1.tř.

Růže

Růže, růže, růžička,
jako já je maličká.
Růži trny brání,
nesáhnu si na ni.
Ten, kdo není opatrný,
do kůže si zadře trny.

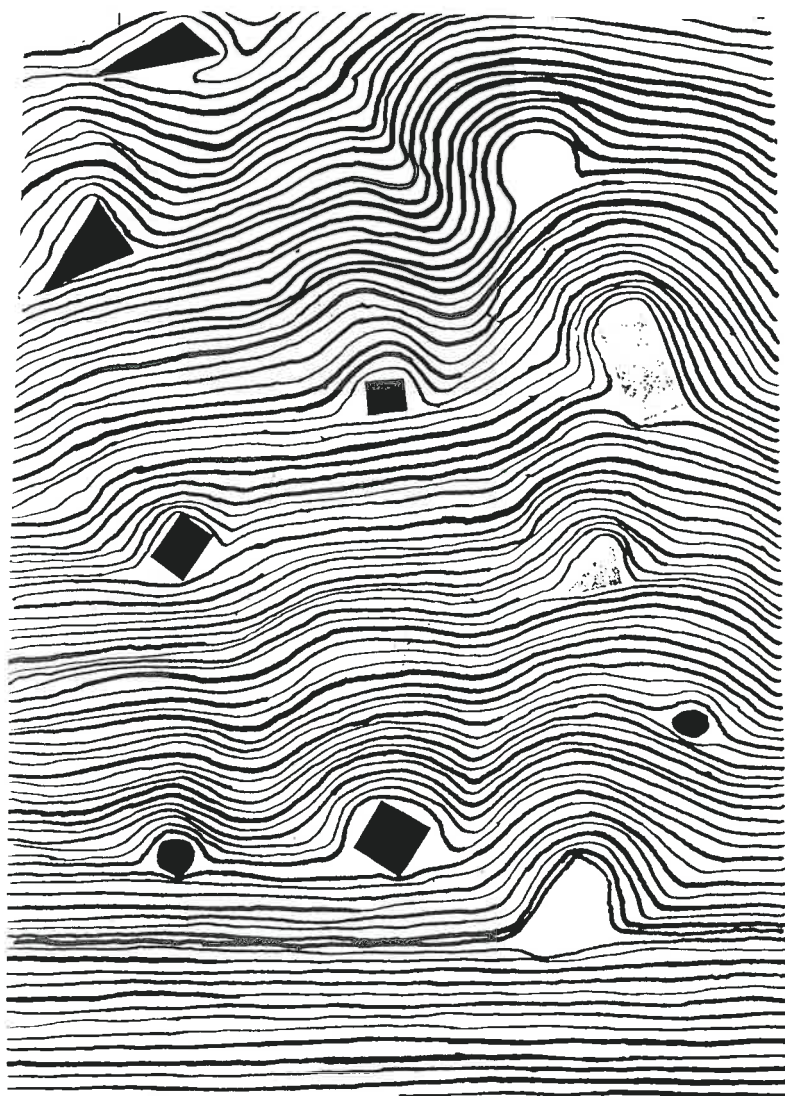
A. Mikundová, 2.tř.

Moderní učitel?

Takový učitel by ráno vstal a oblékl se do moderního oblečení. Potom by si obul kolečkové brusle, nebo by naskočil na skate a namířil by si to směrem ke škole. Na rameni by vezl kazeťák, ze kterého by vyhrávala moderní a líbivá hudba. Samozřejmě by nezapomněl na literaturu a ke stánku by si dojel koupit své oblíbené čtivo Bravo.

Do třídy se přiřítí těsně se zvoněním a všechny pozdraví svým typickým: "Ahoj, třído!" Třída mu zase odpoví svým zažitým: "Čau." A dál se zaobírá činností, kterou prováděla před jeho příchodem. Učitel vyplní vše potřebné v třídní knize a začne vyučování. Nejdříve se žáky trochu zopakuje učivo a na něj pak naváže vysvětlováním nové látky. Vyvolá toho žákka, kdo se chce nechat přezkoušet. Po probrání látky si se žáky zahraje nějakou hru. Po škole se s třídou sejde tradičně v baru, kde všechny žáky pozve na limonádu nebo na zmrzlinu. Se všemi si povídá a vypráví historky, jako by to byl jejich vrstevník. Asi po hodině výborné zábavy se všichni rozejdou.

Mohl by si takto počínat učitel?

P. Fusek, 9.tř.

L. Švajdová, 5.tř.

K. Jůvová, 6.tř.

Mourek

Náš malý Mourek
je hezký kocourek.
Když sluníčko pěkně hřeje,
on se na ně hezky směje.
Jak myšičku chytí,
očička mu svítí.
To dělá náš Mourek,
strakatý kocourek.

V.Lacinová, 3.tř.

Značka

U silnice stojí značka,
žlutá jako sluníčko.
Žlutá je ta nejkrásnější,
dává radost, Aničko.

R.Fryšarová, 3.tř.

Strašidlo ve škole, aneb cesta za duchovní kariérou

"Uá, chi, chi, chi, to bych ještě spalo," proneslo to něco. Vypadalo to jako mikrotenový sáček, šustilo to jako mikrotenový sáček, ale nebyl to mikrotenový sáček. Bylo to slabě modře světélkující strašidlo, co muselo do školy.

Toto strašidlo bylo od narození strašidlem, protože i jeho rodiče byli od narození strašidly a protože i jeho babičky s dědečky byli od narození strašidly, stejně tak jako jeho prabáby a pradědci.

Jeho rodina byla vždycky moc slušná, civilizovaná, to nebylo žádné bu bu bu... Vždycky byli takoví civilizovaní, tiší a skromní. A považte, tatínek toho strašidla to dotáhl ve své nebeské kariéře až na anděla, to byl chlapík, co? Naše strašidylko bylo vlastně pojmenované Servác, po dědovi z tatínkovy strany, ale v oné nejmenované škole, kde bydlelo, protože to bylo vzdělané strašidlo, mu rodiče říkali Puci Puci Fuč, neboť mělo starý zvyk vždy říci puci, puci a fuč po zábradlí, už jej nebylo.

To víte, moderní doba si žádá učence a rodiče taky chtějí mít z toho svého výrostka něco pořádného - duchovního architekta, nebo inženýra, či dokonce anděla. Ale do školy jej nevezmou, ta je jen pro lidi, a tak takovému strašidlu nezbyde než se zabydlet ve škole a nějaké vědomosti lapat ze vzduchu, nebo zapisovat do notýsku.

A až přij^d čas, povolá si jej nebeská porota a dá mu práci podle jeho vědomostí a znalostí. A on bude létat po světě a pomáhat svým neslyšitelným hláskem lidem radou vloženou do jejich srdcí...

Večer pak leží v kabinetě na svazku obrázků do přírodopisu a sní o své budoucí kariéře, přikryté dečkou z vlny nebeských beránků. Kdoví, třeba to jednou dotáhne až na anděla.

L. Hutýrová, 8.tř.

Jak ježek ztratil klobouk

Kdysi se vydal ježek Bodlina hledat nějaké to jablíčko k snědku. Ale když přišel ke staré jabloni, spustila se obrovská bouřka. Ježek se rychle schoval do díry, která byla poblíž a schoulil se do klubička. Jenže jak bouřka přestala, odnesl Bodlinovi vítr klobouk a ježek se dal do pláče. Když ztichl, šel ke svým kamarádům a poprosil je, jestli mu nepomůžou klobouk najít. Kamarádi souhlasili a vypravili se klobouk hledat..... A jestli ho našli? Nevím, možná ho hledají dodnes.

M. Lacina, 4.tř.

M. Mikšánek, 7.tř.

V. Slezáková, 4.tř.

Vidče

Vidče- to je ulice,
říkáme jí vesnice.
Ve Vidči je také škola
a ta na dětičky volá:
"Už začíná hodina,
není žádná svačina! "
Videčský kostel vyzvání až do Říma.
Slyší to i peřina?

O. Kadlubiec, 2.tř.

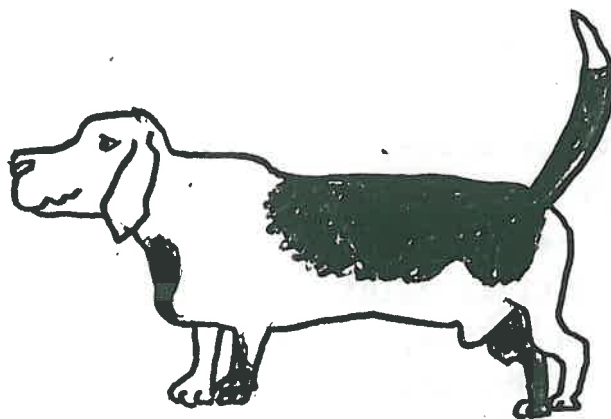
Naše štěně

Z košíku, co byl kdysi na prádlo,
něco malého jednou vypadlo.

Je to malé, chlupaté, roztomilé, střapaté.
Co to ruší u nás klid?
Přece štěně- jak má být!

Kde se vzalo, tu se vzalo,
mezi námi už zůstalo.
Stal se z něho Endíček,
pro radost nás dětiček.

H. Hromadová, 4.tř.

T. Randus, 6.tř.

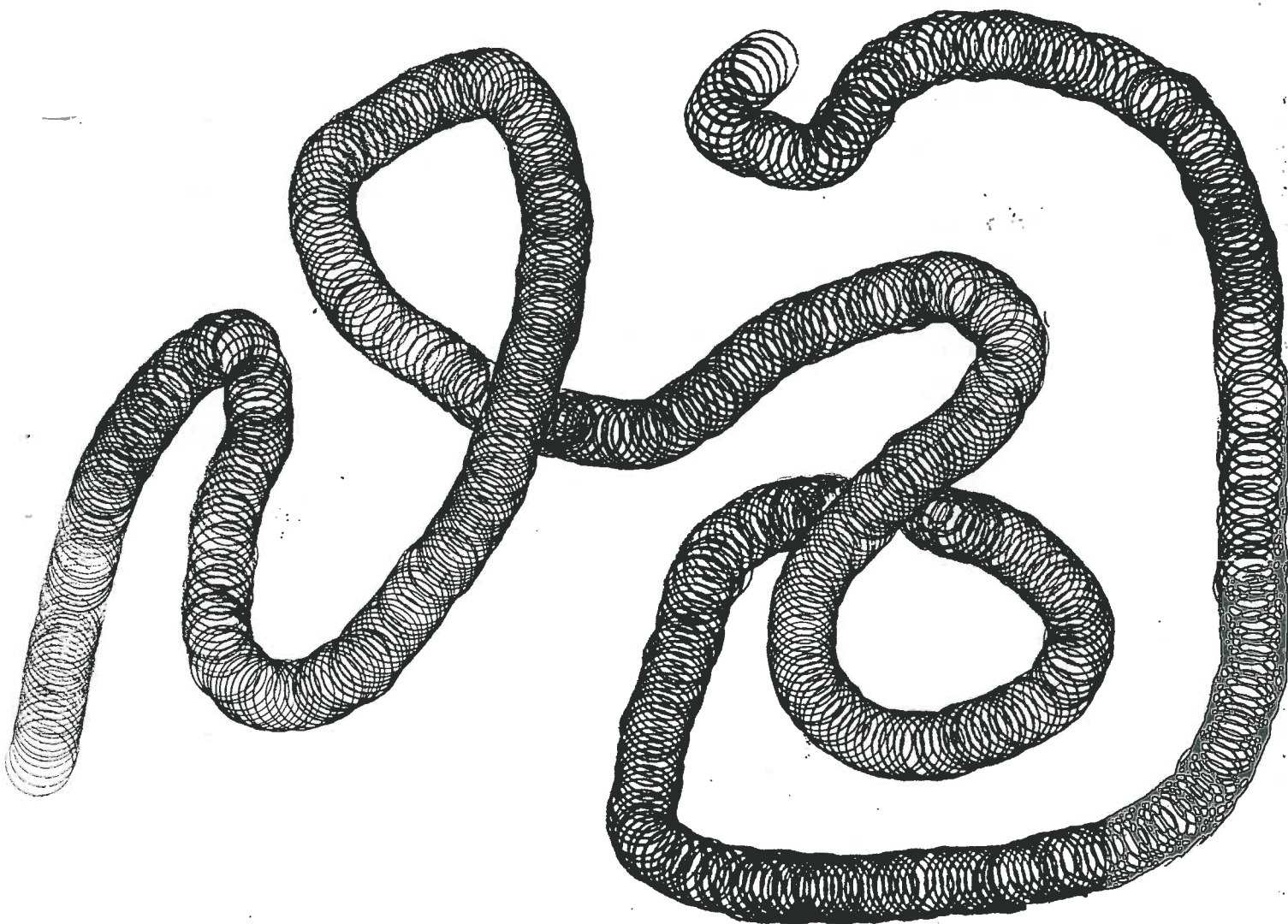
Babka

Byla jedna babka,
prodávala jabka.
Koupil jsem si od ní pět,
byly sladké jako med.

Prodávala taky hrušky,
byly dlouhé jako tužky.
Brambor měla plnou bednu,
nesnědla je ani v lednu.

Celý rok je prodávala,
zmrzlá z toho bývávala.

T. Kolíbal, 4.tř.

J. Kočib, 5.tř.

Proč ranní ptáče dál doskáče

Žila byla jedna kavka. Od rána do večera seděla na vajíčkách. Pak se konečně dočkala. Vyklubaly se jí tři krásné dětičky.

Tomu prvnímu dala jméno Koblížek, druhému Vaša a třetímu, ten totiž hrozně rád pozoroval krásy zahrady, Zahradníček. Všechny děti byly hodné, jen Vaša s Koblížkem byli trochu líní.

Zahradníček ráno vstal, snědl červíka a už šel cvičit. Kliky, skoky, potom běhal a zase skákal. Sourozenci se mu smáli, že je blázen, ale on si z nich nic nedělal a cvičil dál.

Jednoho dne letěli sami všichni tři na lov červíků. Snesli se k zemi. Najednou uviděli lišku. Než však stačili odletět, liška po nich skočila." Pomoc, pomóóóc, " volali. Ale nebylo jim to nic platné. V okamžiku liška držela na Zahradníčkovi pravou tlapku, na Vašovi měla levou a Koblížka měla v puse.

"Ty , liško, dáme si závod ve skoku dalekém. Když vyhraju, tak nás pustíš," žadonil Zahradníček. "Fajn," odvětila liška, "ale stejně prohraješ."

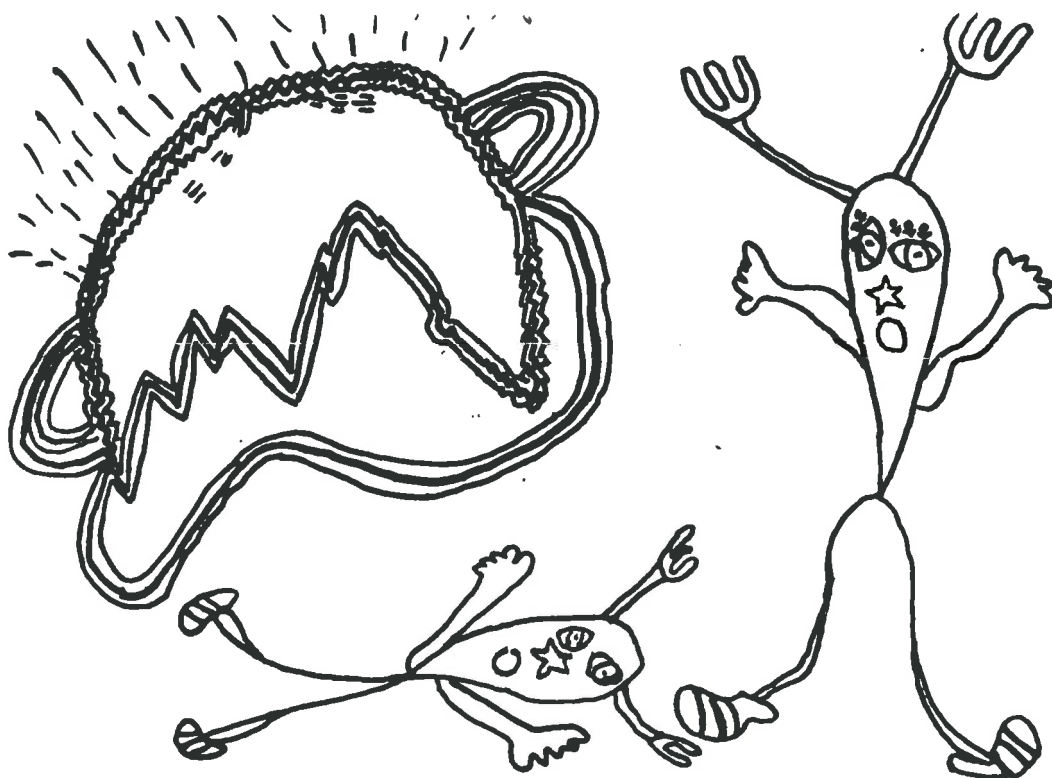
Pak se připravili na startovací čáru. První skákala liška. Doskočila až k dubu. Pak se odrazil Zahradníček. Při skoku trochu zatřepetal křídly, takže skočil o kus dál než liška. Měl štěstí, že si toho třepetání nevšimla liška, protože tak by byl diskvalifikován a prohrál by. Tak tedy prohrála liška. Zahanbená a se sklopenou hlavou odchvátala pryč. Zahradníček na ni ještě volal: " To víš, ranní ptáče dál doskáče."

Jeho sourozenci byli rádi, že všechno dobře dopadlo. Od toho dne každé ráno vstávali a cvičili. Ráz, dva, ráz, dva. Příště, když je chtěla liška sníst, vždycky hbitě uskočili. Teď už mají své rodiny. A jestli neumřeli, tak cvičí své děti - kavčátka a vnoučata ve skoku dodnes.

I. Mičkalová, 9.tř.

P. Smutková, 5.tř.

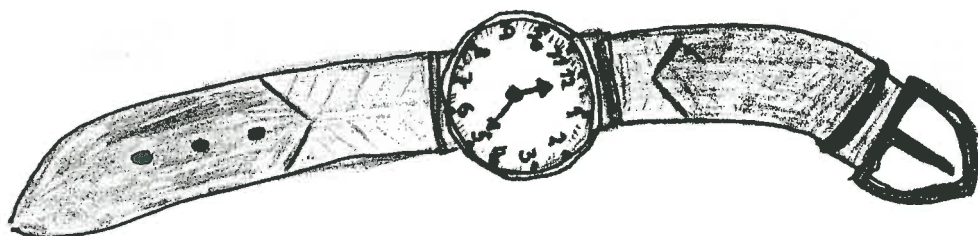
D. Chumchalová, 8.tř.

Kartáč

Kartáč je nesmlouvavý detektiv a ničitel všeho zla a špíny. Společně se strážníkem Mýdlem jsou nerozlučná dvojice, která u nečistot a bacilů budí strach a hrůzu. Áááá... Přál bych vám slyšet naříkání bacilů a jejich gangů, když uslyší slova komisaře Kartáče a strážníka Mýdla.

Kartáč i Mýdlo si ovšem po práci rádi odpočinou u baru na umyvadle a rádi si tam povídají s hostinským Kohoutkem. Jejich povídání ovšem netrvá dlouho. A proč? Protože policie je často a všude potřeba. Tak se musejí činit.

M. Drda, 8.tř.

Dárek, který mi udělal největší radost

Líbí se mi dárečky pod stromečkem. Ale ze všeho nejvíce mám rád, když je rozbaluji. A tak jsem došel i na hodinky, ze kterých jsem měl největší radost, protože se už nemusím nikoho ptát, kolik je hodin. Na ruce mi sedí dobře. Mám je tři roky a jdou mi stále přesně. Jsem rád, že je mám.

T. Kočíb, 4.tř.

Červené tvářičky

Když rozkvete růžička,
zazáří nám očička.
Tváře hned se červenají
jako zralá jablíčka.

M.Maceček, 2.tř.

Slunce

Slunce krásně hřeje,
dobrý den nám přeje.
Usmívám se taky,
zaháním tím mraky.

J.Fusková, 2.tř.

Jaro

Letí, letí letadlo-
- co ho to jen napadlo?
Letí, letí k nám,
přišel jarní pán.
Jaro, jaro, jaříčko,
to je samé sluníčko.

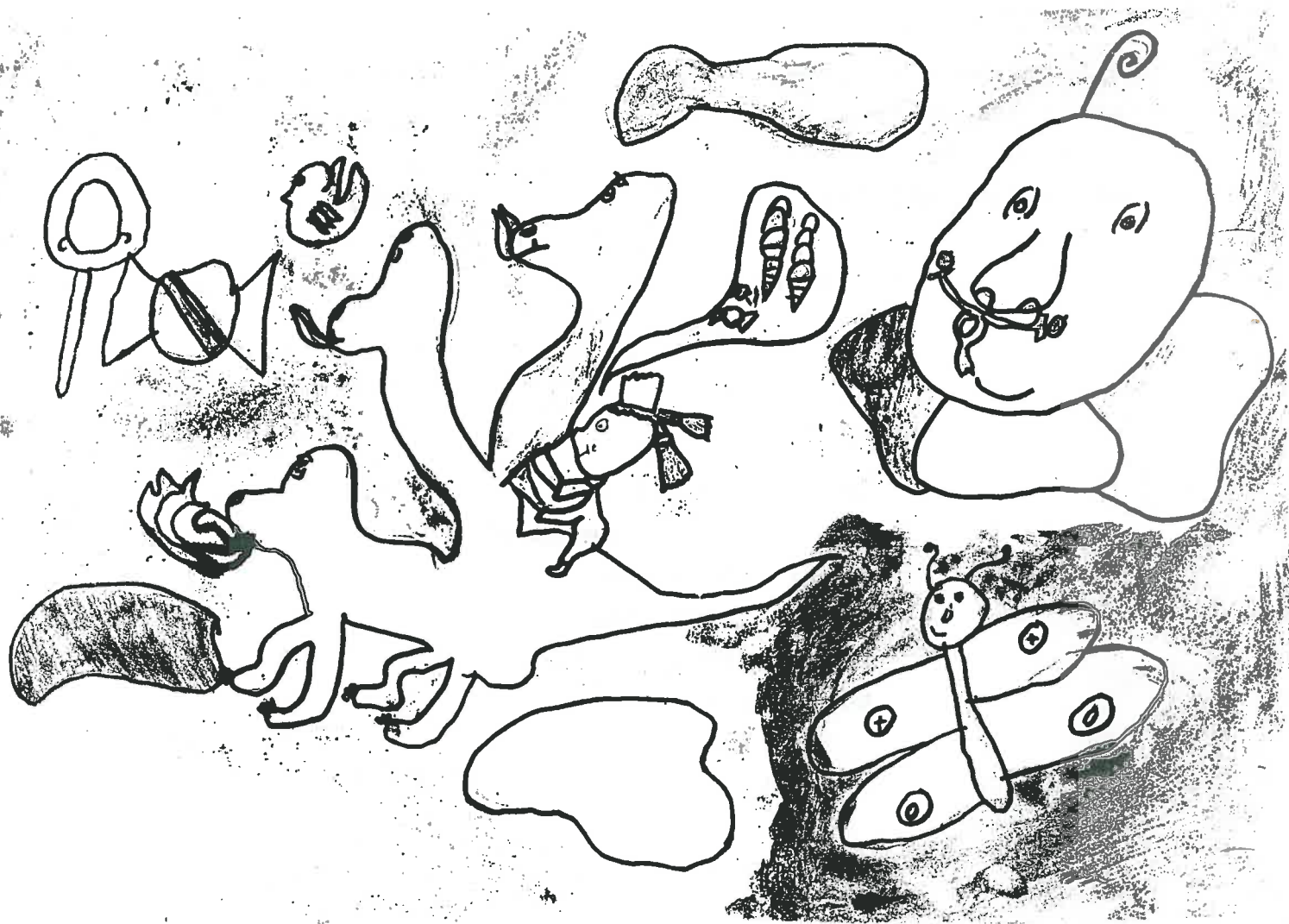
S. Jurajdová, 2.tř.

Práce na zahrádce

Když nastalo jaro, tak mě chytla touha pracovat na zahrádce. Vyhlédla jsem si krásný den, kdy bylo teplé počasí, a začala jsem přemýšlet, co si nasadím. Neprve mě napadla mrkev, potom celer a nakonec ředkvička. Tak jsem utíkala do obchodu a nakoupila semínka. Pak jsem si připravila to nejnnutnější nářadí. Rychle jsem se převlékla a pospíchala na zahrádku, abych si připravila záhon. A hned nato jsem začala s výsadbou. Napřed jsem si nasadila mrkev, potom celer a nakonec ředkvičku. Lehká práce to nebyla, ale zvládla jsem to coby dup. Potom už jen stačilo zalévat záhony.

Co mi na nich vyrostete?

B. Juříčková, 4.tř.

K. Zetková, 1.tř.

Kdo je to?

Kdo to jede na kole,
má čepku a brašnu,
rozhlíží se přes pole,
mává na mě pohledncí
a já nad ní žasnu.

/pošták/

M. Vala, 3.tř.

Jaký chci být rodič

Být dobrým rodičem je to nejtěžší povolání a možná i posláním v životě. Jak se teď měním a vyvíjím, to je podle mě jakási příprava na rodičovství, ať fyzická nebo psychická.

Chci, aby mé dítě mělo se mnou pocit, že je s někým, kdo ho má opravdu rád, že je s někým, o kom ví, že mu na něm záleží. Jak bude malé, tak mě /doufám/ bude mít za jakousi autoritu, ale potom začne růst a už pro něho nebudou důležití jenom maminka, tatínek a ti nejbližší. Vyrostete do období puberty, to nejsložitější a zároveň nejlepší období jeho života nastane. A budu já své dítě chápat? Budu ta, ke které přijde a řekne: "Mami, mě něco trápí, můžu ti to říct?" Budu ta, za kterou se půjde vyplakat, když ho zklamou první lásky? Připravím dobře dítě na dlouhou cestu životem? Cestu, která vůbec není jednoduchá. Zvládnou tohle všechno? To ukáže jen čas.

Jaká chci být? Chci, abych v očích svého dítěte byla nejlepší mámou na světě. Vychovávat dítě, to je podle mě pro každou mamku ta nejhezčí věc, dívat se, jak se dítě směje, sledovat, jak roste.

Nechci šetřit slovy, pěknými a pochvalnými slovy pro mé dítě, jako jsou: to se ti dneska povedlo, pěkně se směješ, tobě to sluší, mám tě ráda...., aby dítě vědělo, že je velkou součástí mého života. Každý den budu dítěti dávat najevo, jak ho mám ráda.

Čeho chci asi dosáhnout nejvíc? Možná toho, aby mé dítě bralo ne jako přísnou mamku, ale jako kamarádku, za kterou může kdykoliv a s čímkoliv přijít.

E. Benešová, 8.tř.

Pochodák

Hledali jsme černé skládky,
hledali jsme odpadky.
Hráli jsme si, opékali,
hráli jsme si na babky.

M. Šoralová, 2.tř.

Já v roce 2020

Je mi šestatřicet. Malé děti mě už p^ušťějí v autobuse sednout. Ale proč? Vypadám snad už tak staře? Ne! Děcka jen ze slušnosti, jak je to učili doma. Při pohledu ne ně si vzpomenu na své dva caparty.

Už určitě čekají, až přijdu domů a začnu si s nimi hrát. I moje manželka je určitě doma. Už se těším, jak si sednu ke kávě a budu poslouchat, co se doma stalo, když jsem byl v práci.

Pracuji ve vlastní firmě. Vyvezeme nebo dovezeme, co kdo potřebuje. Často se vracím s kufříkem nabitým k prasknutí dokumenty, které musím zpracovat. Nu, co se dá dělat. Firma prosperuje, a tak musím obětovat něco ze svého volného času.

Přicházím domů. Rodinný domek, postavený na zakázku, budeme splácet ještě třicet let. Odemknu si. Projdu chodbou a vidím, jak se ke mně ženou mí dva andílkové. Někdy zas tak svatí nejsou, ale co se dá dělat, i my jsme vyváděli lotroviny. Hned mě táhnou do pokojíčku, aby mi ukázali, co udělali. Vždy jim vše pochválím. Ať jim stoupne sebevědomí.

Jdu do jídelny. Na stole stojí uvařená káva. Jaká příjemná vůně z ní stoupá! U stolu sedí manželka. Nevím, čím to je, ale pořád se usmívá. Asi už to má od narození. Políbím ji, posadím se a začínáme probírat běžné věci. Po chvíli už ji nevnímám, jen pomalu usrkávám kávu a pozoruji ji. Něco se mě ptá. Co? Nevím nic. Už si asi zvykla, že jsem z práce dost unavený.

Začínám se zabývat papíry, co mám udělat do zítřka. Stojí mi to zato? Dělat tak dlouho od rána! Kolik je vlastně hodin? Půlnoc. Všichni už spí, jen já tu pracuju. Konečně jsem u konce. Jdu si lehnout. Manželka Zuzka už spokojeně oddechuje. Potichu si vedle ní lehám, ať ji nevzbudím.

Co bude zítra, pozítří, za týden? Nevím.

J. Jurča, 9.tř.

Moje kamarádka Lenka

Moje nejlepší kamarádka se jmenuje Lenka. Asi od šesté třídy spolu sedíme v lavici.

Lenka je sympatická, ne moc vysoká, štíhlá blondýna. Z její baculaté tváře se na nás dívají veselé modré oči, které od sebe odděluje větší nos. Veselý ráz obličeje doplňují stále usměvavé rty. Nejraději nosí rifle nebo černé kalhoty do zvonu a černou mikinu, třebaže se jí líbí modrá barva.

I přesto, že umí některé věci líp než já a je šikovnější a trpělivější, si rozumíme. A to i proto, že je tak zdravě praštěná a věrná kamarádka, která se umí rozhodnout a udrží si svůj názor. To znamená, že člověk musí vynaložit všechny síly na to, aby ji dostal třeba jen na projížďku na kole. Tato skutečnost nesevídčí jen o její schopnosti udržet si názor, ale i o jejím přístupu ke sportu.

"V nouzi poznáš přítele," říká jedno staré přísloví a já ho můžu jen potvrdit. V mnoha kritických chvílích se Lenka předvedla jako dobrá kamarádka, která dokáže tolerovat moje / občas hrozná / nálady a dokáže rozveselit, i když na úkor druhých.

Aby jí rodiče nevyčítali, že nic nedělá, začala hrát na elektrické varhany. Do školy se moc nepřipravuje, o čemž vypovídají i její známky, které by jako chytrá dívka mohla mít lepší.

Lenka je moje nejlepší kamarádka a doufám, že jí zůstane ještě dlouho potom, co opustíme základní školu.

H. Neřádová, 7.tř.

Růže

Vyrostla růže s špičatými ostny,
vyrostla růže u staříčké sosny.
Vyrostla růže lidem pro radost,
vyrostla, by krásou zaháněla zlost.
A když pak později upad její květ,
těšil se na ni prastaříčkový svět.

L. HutYROVÁ, 8.tř.

Dědeček Hříbeček

Byl jeden domeček
a v domečku dědeček,
jmenoval se Hříbeček.
Dědeček šel na procházku
a měl pejska na provázku.
Měl moc pěkný kožíšek,
jmenoval se Oříšek.

M. Šoukalová, 2.tř.

K. Kolíbalová, 4.tř.

Co je to ?

Ozývá se ze spíže:

"Kde ten sýr jen je?"

Působí nám potíže,
na nás vyzraje.

Nachystáme pastičku
na tu malou

_____ J. Rajnochová, 8.tř.

Plujem dál po modrém moři,
vesla se do vzduchu noří.
Plujem dál jak plachetnice,
vidíme z výše, vidíme více.
Jsme rudé na modrém moři,
když slunce k západu se noří.

_____ L. Hutýrová, 8.tř.

Ve dne řežu, ořezávám,
v noci potom polehávám.
A když spatřím úsměv sluníčka,
jsem opět čilý jako rybička.
Řežu tady, spěchám tam,
až se celý zadýchám.
Jak nastává vstávání,
chystám honem snídani.

_____ R. Kopecká, 8.tř.

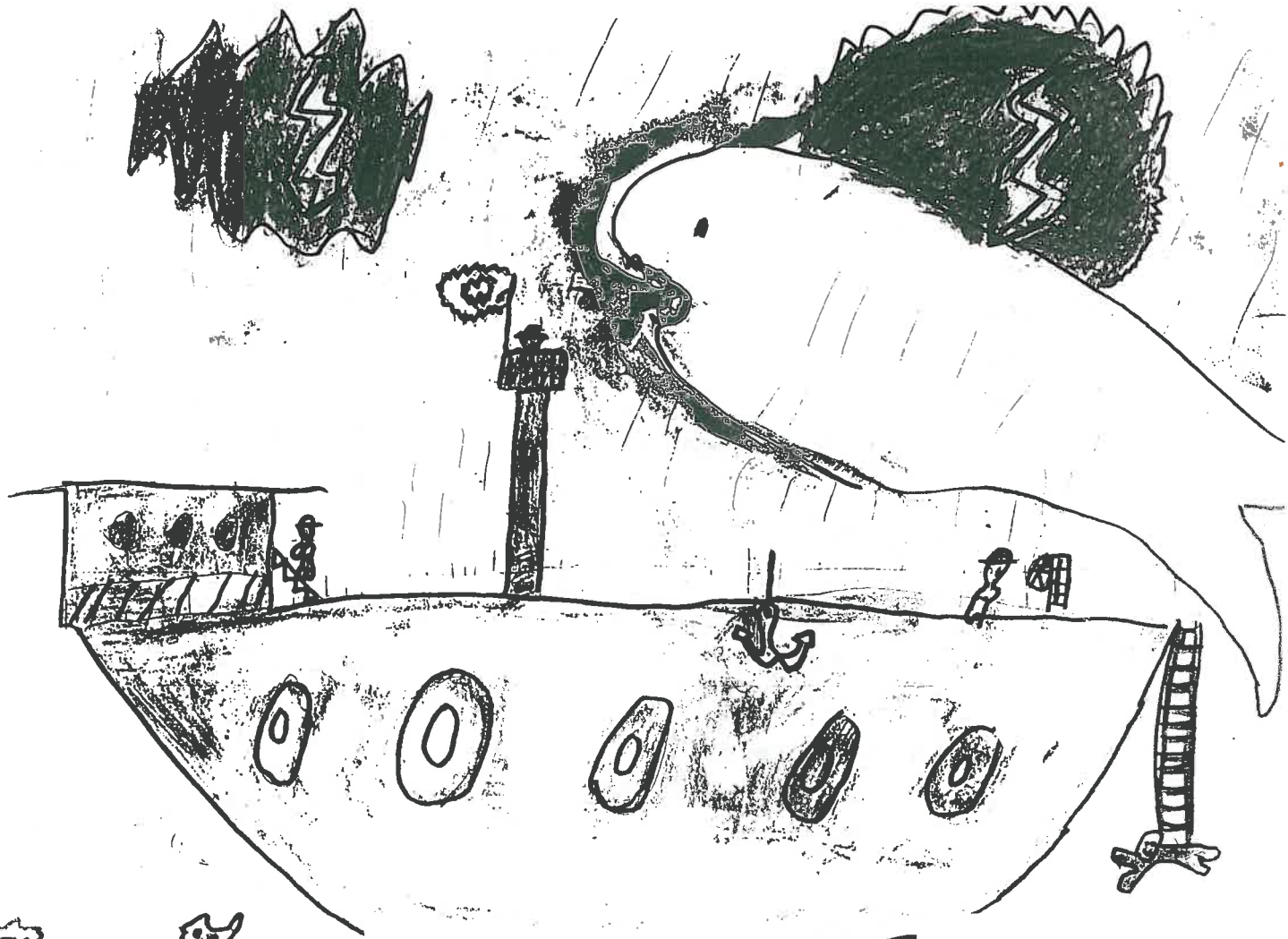
Připadám si jako hrábě,
všechno ale zvládnou hravě.
Jsem malý, velký, zubatý
a chystám se na vlasy střapatý.
Jsem ničitel vrabčích hnízd,
proniknu do všech míst.
Plešatí lidé mě nepotřebují,
proto mě často vyhazují.

_____ D. Vávra, 8.tř.

Tráva roste na paloučku,
pojď ji hledat, malý kloučku.
Přinese ti štěstí a odstraní vrásky,
Klárka našla lístky lásky.
Všechno se ti vydaří,
zabzučeli komáři.

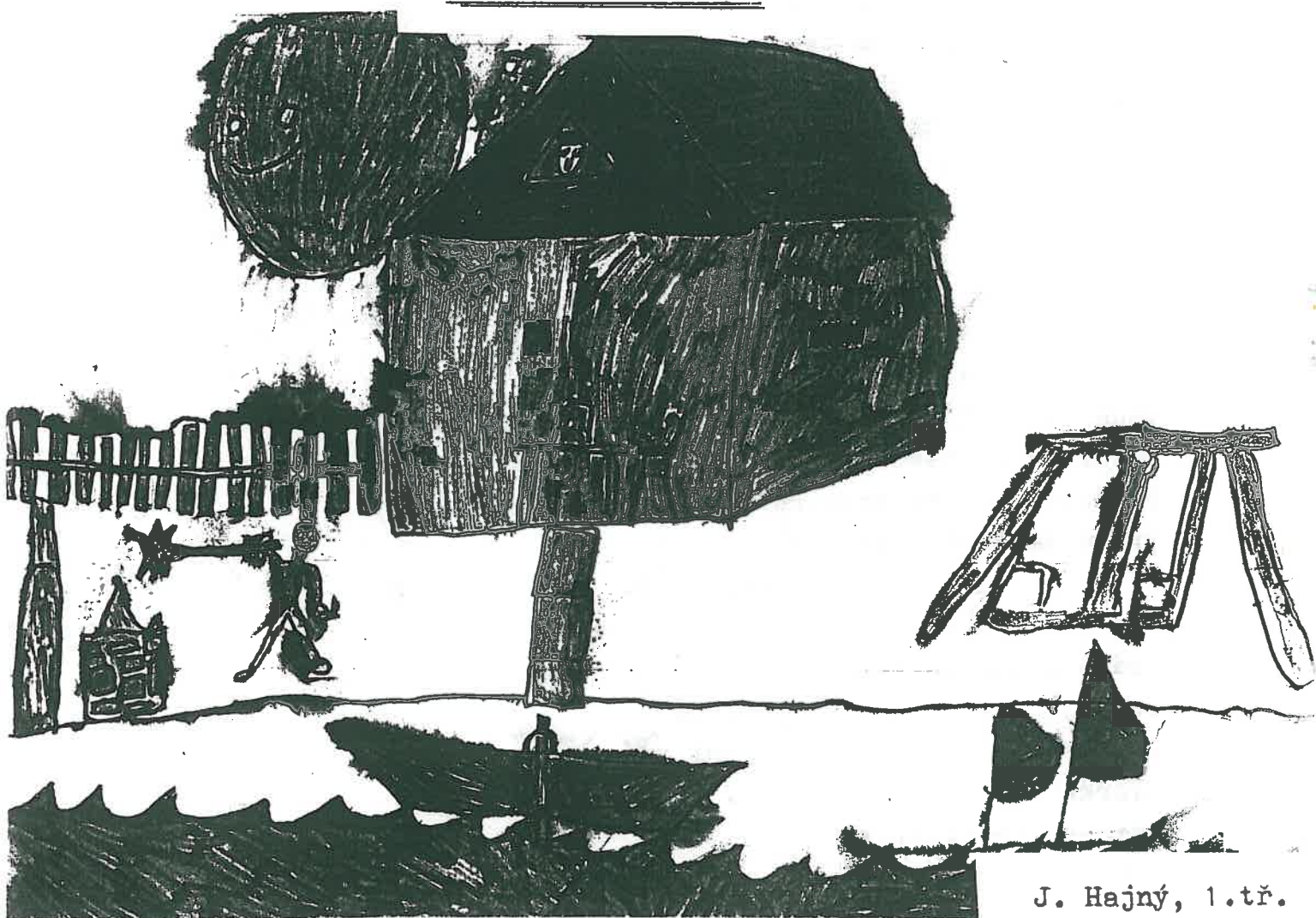
_____ Š. Jurčová, 8.tř.

Vysněné prázdniny

M. Stodůlka, 1.tř.

J. Hajný, 1.tř.